

Nieuwsbrief - Votoka International

Nieuwsbrief nr. 59, augustus 2026

Lieve allemaal,

Wat kan het leven opeens anders lopen dan je denkt... dat er dingen gebeuren, waarvan je wist dat het kon komen, maar is het dan toch heel verdrietig wanneer het gebeurt. Ik kende Vera Boodt al vanaf 1992, ze was meer dan 35 jaar zendelinge in Brazilië. De eerste keer dat ik haar hoorde, was toen ik haar had uitgenodigd om over haar werk bij de indianen te vertellen aan de jeugd in Tholen, op de zolder waar we jeugdavonden hielden. Wat vond ik haar een bijzondere vrouw met haar blije verhalen, het genieten van de kleine dingetjes en toch zo heel mooi kunnen delen, wie onze God voor haar was en hoe ze Zijn trouw in haar leven altijd weer zag. Zij was altijd een bemoediging voor mij, ondanks dat ze alleen was, maakte ze een feestje van het leven en ze kon zo genieten. Zondag kwam ik nog een kaartje tegen waarop ze had geschreven: *There is a crack in everything; that's where the light comes in!* Vera Boodt. Eind januari is ze op 92-jarige leeftijd overleden, maar wat mis ik haar. Wat was ze een bijzonder iemand in mijn leven!

Ana

En een paar weken geleden hoorde ik dat Ana er niet meer is. Dit mooie meisje is ziek geworden, heeft diarree en doorligwonden gekregen en weg was ze. Het is zo snel gegaan, dat ik het pas achteraf hoorde. Ik kan eigenlijk niet beschrijven hoe ik mij voel. Heel verdrietig in ieder geval. Maar ze lijdt niet meer; ze is nu bij haar Heer, want ik weet dat ze daar altijd haar troost vond. De afgelopen jaren was zij vaak iemand die goed aanvoelde wanneer ik verdrietig was en ze zei dan dat ik moed moest houden, maar nu is ze er niet meer. 31 jaar is ze geworden.

Ik ken haar vanaf haar 19^e. Toen lag ze al vier jaar zinloos te lijden op haar bed. Ik heb haar geholpen, door steun van anderen, maar wat is het een moeilijk leven voor haar geweest. Zo verdrietig. Voor degenen die haar niet kenden: ze is op haar 15^e door een auto-ongeval verlamd geraakt. Door haar liggende houding is haar heup vastgegroeid, waardoor ze niet meer in een stoel kon zitten. We hebben haar toen van Luanda (hoofdstad) naar Lubango gehaald... (afstand van Nederland naar Italië ongeveer) en daar werd haar heup weer gebroken en kon ze in ieder geval in een stoel zitten. Na twee jaar is ze toen terug naar haar familie gegaan, maar daar werd steeds minder voor haar gezorgd. Vanaf 2019 ben ik haar weer gaan helpen met steun van anderen. Het kostte altijd zoveel energie om naar haar toe te gaan, omdat ze ver van het centrum woonde. Afgelopen half jaar waren we bezig met plannen om haar naar de provincie te brengen, zodat de collega's van Votoka konden helpen om voor haar te zorgen als ik minder in Angola ben, maar het is niet meer nodig. Ze is 31 geworden. Een lieverd...

Foto's van boven naar beneden:

Vera Boodt

De eerste keer op Ana's verjaardag in Lubango werd ze door andere kinderen van de zendingen in het zonnetje gezet.. vond ze zo leuk!

Voor de operatie moest Ana oefenen om haar armen sterker te krijgen, we gingen ook zwemmen, om haar spieren te trainen.

Tijdens de operatie, waar haar heup werd losgemaakt, zodat ze daardoor weer in een rolstoel kon zitten en niet alleen maar hoefde te liggen.

Samen met Ana's moeder op de foto, die altijd trouw voor haar zorgde.

Nieuwsbrief - Votoka International

Niet meer fulltime in Angola werken

Ik schrijf deze nieuwsbrief terwijl ik in Nederland in de tropische hitte zit. Zoals al veel van jullie hebben opgemerkt en gezien, ben ik half maart weer naar Nederland gekomen en ben ik er nog steeds. Intussen heb ik de knoop echt doorgehakt. Ik ga echt in praktijk brengen dat ik niet meer fulltime in Angola doorga.

Door jullie financiële steun, waar ik heel dankbaar voor ben, heeft Stichting Votoka mij een klein arbeidscontract kunnen geven voor een paar dagen per week. (Ik heb een contract via stichting Votoka, zodat alles goed geregeld is nu ik weer in Nederland ben ingeschreven sinds 2023).

Zoals ik verschillende keren heb geschreven, heb ik er de afgelopen jaren naartoe gewerkt dat ons team steeds meer zelfstandig kan werken. Ik heb ze getraind en toegerust en ik kan trots zeggen: het team doet het eigenlijk heel goed en mijn taak is meer gegroeid naar supervisie en overleg.

Ik heb mijn werk in Angola altijd met heel veel plezier en liefde gedaan. Ik heb altijd geroepen: ik blijf zolang ik uitdaging voel in mijn werk en totdat we in alle provincies van Angola trainingen hebben gegeven. Maar toen we vorig jaar september in de provincie Kwansa Sul trainingen gaven en we meer dan 3.500 kilometer in één maand reden en super intensief bezig waren geweest, merkte ik dat dat echt té intensief voor mij is geworden. In de acht maanden dat ik in Angola ben geweest, ben ik bijna continu onderweg geweest voor het werk. Ik ben niet meer de jongste, en ik merk dat ik de fakkel wil overdragen aan het team wat betreft de trainingen en het rondrijden in Angola en ze blijken er ook klaar voor te zijn. We hebben een ervaren persoon gevonden om het autorijden over te nemen: Gilberto. Hij heeft veel ervaring in teams rondrijden voor trainingen voor een andere organisatie, maar deze organisatie krijgt geen funding meer vanuit de USA. Voor ons werk ontvangen we gelukkig nog wel funding van de Fistula Foundation en Hope for our sisters.

Ik ben en blijf betrokken bij het werk en kan veel dingen vanuit Nederland in Angola doen, zoals ik ook vorig jaar deed, toen ik aan mijn knieën werd geopereerd. We hebben elke week online overleg met onze senior teamleden en we hebben ook regelmatig online meetings met de teamleden, zodat ik met ze mee kan denken in alle volgende stappen.

Parttime werken in Angola zelf bleek heel moeilijk. In de praktijk werkte ik ruim vijf maanden lang zes dagen per week, in plaats van drie dagen per week. Vanuit Nederland werk ik twee dagen voor het programma in Angola en dat blijf ik ook doen.

Nieuwe baan erbij!

Ik heb in de zomer in Nederland heel onverwacht een nieuwe baan gevonden bij Sjaloomzorg als ambulante begeleider! Ik zie het echt als een gebedsverhoor, dat ik deze zomer in gesprek kwam met iemand, die vertelde over haar werk bij Sjaloomzorg. Van het een kwam het ander, uiteindelijk heb ik gesolliciteerd en zodoende een parttimebaan gekregen om 2 dagen per week bij Sjaloomzorg te werken. Daarnaast blijf ik dus ook werken voor het Fistulawerk in Angola. Dat is nu nog drie dagen per week; en binnenkort gaat dat naar twee dagen per week. Mijn droom is dat ik ook kan meehelpen met fundraising, omdat mijn collega's een minimumsalaris krijgen, en ook geld nodig hebben om hun leven op te bouwen, dus op die manier hopen we het team en werk in Angola te blijven steunen daar waar nodig. **Ik ben heel dankbaar voor jullie steun al die jaren en hoop dat jullie die willen blijven geven, omdat de vrouwen in Angola met Fistula ons nog zo broodnodig hebben.**

We hebben tot nu in vijf van de 21 Angolese provincies trainingen gegeven aan verpleegkundigen en in twee provincies aan de traditionele vroedvrouwen. En dat heeft

Van boven naar beneden:

Overall waar ons team komt, laten ze flyers achter met de contactgegevens van ons team.

Elke week is ons team op pad, geeft onderwijs op markten en vindt nieuwe vrouwen die hulp nodig hebben.

Op hun verre reizen waar vrouwen met fistula worden gezocht.. en zodra ze iemand vinden, worden alle gegevens genoteerd en doorgegeven.. zodat ze daarna naar de hoofdstad kunnen reizen. Silva, onze meest ervaren nurse is deze vrouw aan het inschrijven

Nieuwsbrief - Votoka International

groot effect. Deze trainingen zijn om les te geven in preventie en om bewustwording te bevorderen. En natuurlijk om vrouwen die al jaren lijden, te vinden en hen hulp te bieden. Volgens de laatste berekeningen zijn er minstens 20.000 vrouwen, die zich van schaamte verstoppert en gemiddeld iets van 15 jaar al geïsoleerd in stilte lijden. Wanneer wij hen vinden, brengt ons team hen naar de zorg (Vangulula house in de hoofdstad), waar dr Paolo en zijn team opereren. En waar ook Angolese artsen worden getraind om deze operatie te leren. En ons team biedt traumazorg en reïntegratie, omdat deze vrouwen veelal geïsoleerd en getraumatiseerd leefden voordat wij hen hielpen. We vinden elk jaar minstens 90 meer vrouwen dan het jaar ervoor, dus het is een schrikbarend aantal vrouwen (zie kaartje). Maar we hebben gelukkig goede samenwerking met de regering.

Prachtige groei

Ik ben heel dankbaar voor al die jaren dat ik dit prachtige werk heb kunnen doen en opbouwen en ik ben zo trots op ons team! Het is echt een vreugde te mogen zien dat het werk constant doorgaat. Er zijn afgelopen mei/juni weer 220 vrouwen gevonden om geopereerd te worden tijdens de operatiecampagne en meer dan 196 zijn in Cuito geopereerd. Ik ben de tel kwijt hoeveel campagnes het team heeft gedaan, maar in ieder geval 14 campagnes sinds 2021 in de provincie Cuito. En in Luanda worden sinds augustus 2024 wekelijks vrouwen aan Fistula geopereerd. Ons team is constant bezig hen daar naartoe te verwijzen (voorbereiden om te gaan, de reis te maken) en wanneer de vrouwen geopereerd zijn, zorgt ons team voor de hele logistiek om hen weer veilig thuis te brengen. Tijdens het verblijf in het ziekenhuis biedt ons team trauma- en reïntegratiezorg. Het is ongelooflijk hoeveel werk het team verzet!

Het werk wat ik met 3 verpleegkundigen begon in Huambo in 2020, is nu een team van 12 man! Wat een job! In 2025 zijn er weer 441 vrouwen geopereerd. In 2021 begonnen we met 91 vrouwen per jaar, en nu hebben we van januari tot juli 2026 al meer dan 450 vrouwen gevonden om geopereerd te worden. Soms maak ik me zorgen dat als deze aantallen zo blijven stijgen, het misschien teveel wordt! Daarom hebben we als team hard gewerkt om buitenlandse artsen te vinden die kunnen helpen met deze operaties. Er is zoveel werk! Het team zal moeten gaan dealen met de vraag: hoe gaan we om met teveel werk, zoveel dat we het amper meer aankunnen? Hoe kan het team toch genoeg rust houden? Dat zijn dingen waar ik probeer met hen over na te denken, terwijl ze ondertussen zo druk zijn. Het is zo belangrijk om balans te zoeken en te behouden.

Mary en haar gezin, die vanwege haar zwangerschap naar Australië zijn gegaan, is ondertussen bevallen van hun derde kindje, een zoon Otchali. Ondanks de afstand, blijft zij de administratie en financiën van ons team regelen. Met haar en ons team hebben we wekelijks overleg. We zijn dankbaar dat Fistula Foundation het werk van Votoka steunt en ook Hope for our Sisters ondersteunt het preventieve werk dat we doen.

Mijn hoop en vraag is dat jullie die mij financieel steunen door giften aan Votoka; zouden jullie door willen gaan om mij en ons team in Angola te blijven steunen? Zodat we een deel van de giften ook kunnen gebruiken om genoeg salaris voor ons team daar te hebben. Om te zorgen dat de vrouwen die zo lijden, toch de nodige zorg kunnen krijgen? Het is ongelooflijk mooi om te zien, hoe vrouwen, die zonder hoop waren, weer hoop krijgen en weer blijdschap ervaren en dat God hun harten mag helen.

Ik ben dankbaar hoe dit werk met vrouwen met Fistula vanaf 2016 uitgegroeid is tot wat het nu is in 2026! God heeft werkelijk onze gebeden verhoord.

Van boven naar beneden:

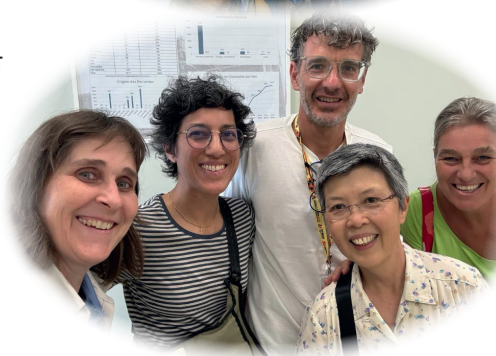
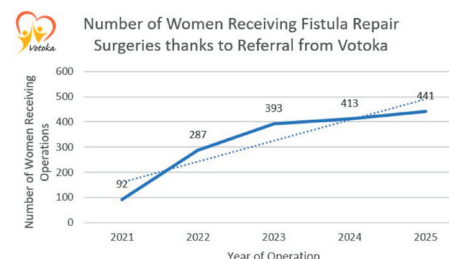
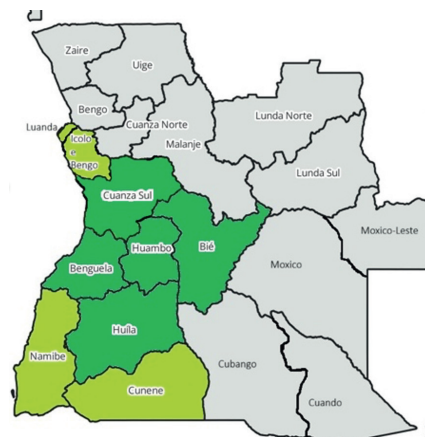
Nog veel provincies te gaan...

Een grafiek met de groei van ons werk!

Links dokter Manuela, directeur van het ziekenhuis waar dr Paolo opereert. Rechts de minister van gezondheid van Angola.

Ons team met iemand van de regeringsnurses op bezoek ergens in de bush.. om patiënten te zoeken..

Samen met drie dokters-specialisten op bezoek bij dr Paolo, om hem te helpen in de operaties.

Nieuwsbrief - Votoka International

Even terug naar Angola

Als jullie deze nieuwsbrief ontvangen ben ik net vertrokken naar Angola. Ik blijf daar drie weken voor de start van de training in Luanda en overleggen met de provinciaal directeur van de Angolese GGD. Het is bijzonder hoe het Ministerie van gezondheid ons werk nu na 10 jaar erkent en steunt en we hopen en bidden dat dit zo door zal gaan! Ik zal dus nog zeker werkzaam blijven voor Votoka in Angola, maar het meest vanuit Nederland.

Verder ben ik erg blij dat ik eindelijk een keer in de zomer hier in Nederland kon zijn. Begin juli had ik nog oud-collega's uit Angola onverwachts bij mij op bezoek: Miquel & Katharina en drie van de kinderen (bleven allemaal logeren, wat een gezellige boel!) en op een avond kwamen Marijn & Noortje met hun twee tieners. Hun beider kinderen hebben in de eerste jaren samen op een compound gewoond in Angola, we hebben lekker gebarbecued. Wat leuk dan om weer even samen te zijn! Collega's voelen soms gewoon als familie!

Maar mijn eigen familie, daar geniet ik ook erg van! Ik heb heerlijk mee kunnen kamperen in de Biesbosch en er gaat niets boven heerlijk met zijn allen gaan varen op de Oosterschelde! Wat ontzettend heerlijk om daarvan te mogen genieten!

Wanneer je vragen hebt aan mij of het bestuur van Votoka, dan horen we dat graag. Hartelijk dank voor jullie betrokkenheid en steun!

Petra Jobse

Van het bestuur

Hier ook even bericht van het bestuur van Votoka International in Nederland. Zoals jullie gelezen hebben is Petra weer langzaam aan het integreren in Nederland. Het werk in Angola gaat exponentieel door, er worden steeds meer patiënten gevonden die hulp nodig hebben. De oogst is groot.

Wat Petra doet is nog steeds heel belangrijk in het doorgeven van haar kennis, samen met het team oplossingen vinden voor dingen waar ze tegen aan lopen, contacten opbouwen om regering, bestuurders en andere mensen aan boord te krijgen, zien waar welke soort voorlichting nodig is en daar materiaal voor ontwikkelen en nog meer. Ze blijft parttime werken voor Votoka en een deel van haar taken kan goed uitgevoerd worden vanuit Nederland. Het is fijn dat de Angolezen zelf ook steeds meer de handen uit de mouwen steken. Er is een nieuwe generatie aan het opstaan die de jarenlange burgeroorlog niet zelf heeft meegemaakt en vol hoop graag wil werken aan hun toekomst en die van Angola. Trainen van mensen is daarom erg belangrijk, dat ze de kennis en kunde mogen krijgen om zelf aan de slag te gaan. Geweldig om te zien dat steeds meer mensen gaan opstaan en willen leren.

Verder heeft Petra besloten dat ze oud hoopt te worden in Nederland. Om ervoor te zorgen dat ze straks met haar pensioen goed rond kan komen zijn er nu al voorbereidingen nodig. Doordat ze jarenlang niet in Nederland heeft gewoond, heeft ze een flink pensioengat. Als bestuur van Votoka denken we graag mee met Petra hoe we haar hierbij kunnen helpen op een manier dat het werk in Angola niet alleen goed door kan gaan maar ook kan groeien om de stroom van patiënten aan te kunnen. Daarbij hebben we uw gebed en financiële steun nog steeds hard nodig. Elke euro is er één, voor elke gift zijn we dankbaar.

We willen tevens van dit moment gebruik maken om alle huidige sponsors te bedanken voor al hun steun. Dank jullie wel voor jullie giften, gebeden; voor jullie trouw en vertrouwen. De mensen in Angola zijn jullie zo dankbaar. Onze hulp verandert hun toekomst 180 graden en heeft enorme impact op hun persoonlijke leven; van dood vanbinnen naar levend, van hopeloosheid naar vreugde. Elk mens telt!

Vriendelijke groet,

Het bestuur van Stichting Votoka International,

Arjan, Hanneke, Ingrid en Daniëlle

Missie Votoka International

Help mensen, groepen en gemeenschappen, vooral vrouwen, om op te staan en sterker te worden in hun persoonlijke, sociale en professionele leven, met respect voor cultuur en milieu.

Visie

Een wereld waarin ieder individu toegang heeft tot de voorwaarden die nodig zijn voor een volwaardig, gezond, eerlijk, gelukkig en productief leven.

Waarden

Liefde, geloof, hoop, respect, empathie, gelijkheid, hard werken, toewijding, eerlijkheid en vertrouwen

Giften: NL23 TRIO 0320 9285 86
t.n.v. Stichting Votoka International
www.votoka.org